

Η ΟΥΡΙΤΣΑ

[ἀλληγορία ζωωριζή]

ΜΙΑ μέρα — δὲν ἤξεύρω τὸ γιατί καὶ πῶς —
ὁ μέγας τῶν θηρίων ὄλων βασιλεῖας
διαταγὴ εἰς τὸ λαό του ἔδωσε
στὸ δάσος μέσα τὸ πυκνὸ νὰ συναχθῆ :

— « Ἐκεῖνον ποῦ πιὸ γλήγορ' ἤθελε φανῆ
μπροστά μου, ἀπ' ὅλους περισσότερο
θενὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ βασιλικά
θὰ τὸν φιλοδωρήσω· αὐστηρότατα
οἱ ἄλλοι θὰ τιμωρηθοῦν! » ἐπρόσταξε.
Κ' ἦταν ὁ δρόμος λίγο δύσκολος, μακρὺς.
Ἐπήρανε τ' ἀγρίμια δρόμο γιὰ νὰ πάν·
περνοῦνε πρῶτα οἱ ἐπισημότεροι,
κ' οἱ πλεόν ἐπιτήδειοι· ἀκολουθοῦν
κ' οἱ ἄλλοι, κάθε ἕνας, ὅπως εἴμπορεῖ,
καμήλες, ἀγελάδες, πρόβατα, τραγιά,
μουλάρια, καὶ τὸ χρήσιμο καὶ ἡμερο
κιτηνὸ, τὸ βῶδι, τελευταῖο ἔρχεται...
Πλήθος ἀγρίμια... θόρυβος καὶ ταραχὴ
καὶ ποδοβολητὸ μεγάλο, σπρώχνονται
καὶ πιὸ νὰ προσπεράσῃ τ' ἄλλο προσπαθεῖ.
Κανένα δὲν ὑποχωρεῖ, σπρωξίματα,
πατεῖς με καὶ πατῶ σε, γογγυσμοί, κακὸ
μεγάλο. Ἐξαφνα τὸ πλήθος προσπερνᾷ
κουνῶντας τὴν οὐρίτσα γουρουνόπουλο
καὶ προσπαθεῖ, γρουλλίζοντας, πιὸ γλήγορα
ἐμπρὸς νὰ προχωρήσῃ· ἀλλά, ποῦ; καὶ πῶς,
σὲ τόσο πλήθος μέσα; Εἶν' ἀνόητο,
μικρὸ, κ' ἀπ' ὅλους τελευταῖο θᾶμενε,
ἂν εὐτυχῶς τῆ θείτσα του δὲν ἔβλεπε.

- « Mon Dieu! ma tante! καλέ, τί δυστυχία μου!
- » Δὲ ξέρω πῶς κ' ἐγὼ νὰ φθάσω ὡς ἐκεῖ!
- » Μαζὶ μὲ ὅλους εἶνε τόσο δύσκολο :

- » Καὶ τόσο μακρὰ, μπορεῖ νὰ κουρασθῶ!
- » Ma tante! Ma tante, ἄχ, φρόντισε, παρακαλῶ!»
- «Ἄ! χωρὶς ἄλλο ἀγαπημένε μου! παιδί
- » τῆς ἀδελφῆς μου εἶσαι τῆς ἀτίμητης·
- » μαζί μου ἔλα, φεύγομε εὐθύς· κοντά
- » εἰς τὸ λιοντάρι κάποιος φίλος θὰ βρεθῆ·
- » Ἐκεῖ γνωρίζω ἓνα ἀγριόχοιρο:
- » Νάτος! γιὰ κύτταξε νὰ ἰδῆς! Cousin de grace!
- » Μιὰ χάρι ἀπὸ σένα θὰ ζητήσωμε!
- » Βοήθεια νὰ μᾶς ἔδινες μικρῆ, αὐτὰ
- » τὰ κτήνη νὰ περάσωμε!» — «Ma chère cousine!
- » Γιὰ σᾶς, avec plaisir! ἀκολουθήστε με,
- » μὰ πίσω προσπαθήστε νὰ νὰ μὴ μείνετε».

Καὶ νά, ὁ ἀγριόχοιρος ἐμπρὸς χωρεῖ
 στὸ πλῆθος μέσα σπρώχνει καὶ τσαλαπατεῖ,
 δαγκάνει ὅλους· νὰ καταπιαστοῦν μ' αὐτὸν —
 εἶνε κακὴ δουλειά! Τὸ δόντι του τρυπᾷ
 τὴ σάρκα, καὶ ἡ σάρκα πέτρα δέν εἶνε!
 ἂν σοῦ βαστᾷ ἐμπόδισέ τον· ἔπειτα
 καὶ στὸ λιοντάρι χαίρει εὐνοια, κ' ἐκεῖ
 γιὰ νὰ περάσῃ δέν τοῦ εἶνε δύσκολο:
 Τὸ πλῆθος ἄνοιξε· ἐλεύθερα παντοῦ
 κ' ἔτσι χωρὶς φροντίδες, εὐκολώτατα,
 ἐπέρασε ἐμπρός· κ' ἡ ἐξαδέλφη του
 περνᾷ μαζί του, καθὼς φαίνεται, στενὴ
 συγγένισσά του· καὶ τὸ γουρουνόπουλο
 ἐμπρὸς κ' ἐκεῖνο! μᾶς πῶς διάβολο ἐμπρὸς
 κατῶρθωσε νὰ πάη; Τὴν οὐρὰ τῆς θειᾶς
 κρατῶντας. Ἄς τολμοῦσε ἄλλος κανεῖς
 ἐκεῖθε νὰ περάσῃ! Εἶν' ἀλήθεια, πῶς
 συμβαίνει ἓνας, ἀπὸ σένα μακρὰ
 ἐμπρὸς νὰ προσπεράσῃ τόσο γλῆγορα,
 καὶ νὰ σ' ὑποσκελίσῃ, κ' εἶνε ὀκνηρός,
 μικρὸς καὶ βλάξ, ὡσὰν τὸ γουρουνόπουλο
 ποῦ πρὸ ὀλίγου ἐλερώθη, μὰ περνᾷ!
 θὰ εἰπῆ λοιπόν, πῶς ἡ οὐρίτσα βοηθᾷ...

[Ἐκτὸ τὸ ρωσικόν]

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

ΤΡΙΑ πράγματα εἶνε πάντοτε περισσότερα ἀφ' ὅ,τι νομίζομεν: Τὰ
 ἔτη μας, τὰ χρέη μας καὶ οἱ ἐχθροὶ μας.